

— Wat kan dat zijn? mompelde hij.
— De wind, zeker, antwoordde zijn echtgenote geeuwend.
— Neen, neen, 't is of ik voetstappen hoor. Waarachtig, er is volk in huis!

De molenaar sprong snel uit zijn bed, greep de tweeloop...
't Werd tijd.

Vier, vijf, zes zwarte kerels stormden binnen. Een van hen lichtte met een lantaarn.

— Vital, Vital! schreeuwde Van Lierde. Hulp! Rovers, Vital, Stein!

Ondertussen zwaaide hij zijn geweer, want tijd om te schieten bleef hem niet over.

Hij gaf de eerste bandiet, die op hem af kwam, zulk een geweldige slag, dat deze achterover tuimelde en met verbrijzelde schedel voor de voeten zijner makkers rolde.

Maar nu sprongen de anderen op hem los en weldra viel de arme man, badend in zijn bloed, voor zijn bed neer.

De vrouw hief een vervaarlijk geschreeuw aan, maar in twee, drie tellen, lag ze gebonden en met een prop in de mond.

— Nu de meid! zei De Lichte snel. We moeten zien of ze al weerloos is.

Maar de mannen, die naar haar kamer gegaan waren, kwamen terug, zeggende:

— Haar bed is leeg!

De Lichte vloekte.

— Zoekt haar! Ze moet er zijn, riep hij.

Toon snelde met een pistool naar het achterhuis. De deur was gesloten. Naar de keuken dan!

— Licht bij! riep hij tot een makker.

In de keuken zag hij Doka vluchten door een kleine buitendeur. Ze keerde zich om.

— Daar is ze! kreet Toon.

— Ach, Vital, smeekte de meid, de knecht herkende aan zijn stem, dood mij toch niet. Om de liefde Gods, spaar mij!

De rover, woedend dat Doka geraden had wie haar vervolger was, loste zijn pistool, vergetende, dat hij aldus roekeloos handelde voor de veiligheid der bende.

De meid stortte ten gronde en roerde zich niet meer.

— Ze is dood, mompelde de schelm, in huis terugkerende.

— Wat is dat? riep De Lichte hem ruw vastgrijpende. Wie heeft daar geschoten?

— Ik, kapitein.

— Ongelukkige, ge zult ons verraden.

— Anders was de meid hulp gaan halen.

De kapitein had reeds vele kassen opengebroken en rijke buit verzameld. Hij was echter niet tevreden.

— Er moet nog geld zijn, riep hij driftig.

— Hier in de slaapkamer is een geheime kas in de muur. Ik heb het uit de gesprekken vernomen.

De hoofdman greep een breekijzer en klopte op de wand, om te onderzoeken, waar hij hol klonk.

Maar eensklaps werd hij gestoord door de kreet:

— Vlucht! Er komt volk. Men luidt zelfs de klok in 't dorp!

Ogenblikkelijk snelden de rovers heen.

Aan de deur ontmoette De Lichte reeds een sterke boer, maar deed hem met een geweldige slag omvertuimelen. Dan loste hij zijn pistool op een troepje, dat luid schreeuwende naderde. Gelukkig vloog de kogel over de hoofden heen.

— Achterna! gebod een uit de hoop der dorpelingen. We volgen hen, die schelmerijen moeten eindigen!

Men vuurde in de richting der bandieten.

Schaepdrijver kreeg een kogel in de arm.

— Ik val! kreet hij. 'k Ben gekwetst.

— Geen verraders! riep de kapitein met een vloek zijn mes opheffende.

— Genade, genade! smeekte Schaepdrijver, de bedoeling van zijn meester radende.

— Geen moord op een kameraad! gebod Reepmaker, de arm des kapiteins vattende.

Er viel hier niet meer te onderhandelen, de boeren waren daar.

— Voort! beval De Lichte.

Reepmaker sleurde de gekwetste gezelschap mee, maar hij voelde, dat deze zijn krachten verloor. Aan een klein bosje gekomen, stiet hij hem tussen de bomen, op gedempte toon zeggende: houd u stil, en luid roepende: vlucht kameraden! snelde hij de anderen achterna.

De vervolgers moesten hun pogingen staken. De bandieten waren weg.

De boeren keerden naar de molen terug. Ze hoorden er gejammer.

Geburen bevonden zich in de woning en hadden er het lijk van de ongelukkige mulder gevonden.

Tot recht begrip van ons verhaal moeten we thans een uur teruggaan. Laurent Huysen was een vrolijke klant, die vooraan in 't dorp woonde. Als veekoopman verdiende hij een schone stuiver, zodat hij met zijn vrouw Monica gelukkig en tevreden leefde. Hij was nog niet lang getrouwd en volgens een vroegere belofte, had hij op vastenavond al zijn vroegere kameraden, met hun verloofde, zo ze er een bezaten of met hun vrouw indien ze gehuwd waren, aan zijn tafel genodigd.

De ruime woonkamer zat bomvol en 't ging er recht feestelijk toe.

Monica had een ganse stapel koeken gebakken en Laurent zag niet op een vat bier. De een vertelde dit, de ander dat, men zong een

« Woont hier de molaar Van Lierde? » (Blz. 222)

liedje, sloeg een grap, speelde wat, kortom, aan joligheid was er geen gebrek. Om elf uur sprak er een van naar huis gaan. Maar Laurent grendelde zijn deur en zei beslist:

— Eerst moet 't vat leeg!

— Bravo! riepen de anderen.

't Gezelschap bleef dus samen.

Weldra sloeg het middernacht, want als men zich hartelijk vermaakt, vliegt de tijd snel om.

Enige tijd na middernacht werden de vrienden opgeschrikt door een pistoolschot.

— Wat mag dat betekenen? riep Laurent.

— Zeker een kluchtigaard, die eens lollig zijn wil, meende een der jongelingen.

Maar men bonsde op de deur.

— Heilige Maria! een ongeluk! kreet Monica.

Huysen snelde naar voren.

— Wie is daar? riep hij.

— Spoedig, er zijn rovers op de molen... helpt... helpt...

De deur vloog open.

Doka stond daar. Vital had haar wel in de arm geschoten en het meisje liet zich toen vallen, veinzende alsof ze dood was. Maar na 't vertrek van de schurk, was ze opgestaan en nu kwam ze hier hulp halen.

— Haast u, smeekte ze, of 't is te laat!

De mannen sprongen op; sommigen waren gewapend, om 's nachts veilig naar huis te kunnen terugkeren, anderen grepen een stoofhaak, een stok, een roede, al wat maar dienen kon, en weg snelden ze, naar de molen, welke maar enige minuten van daar stond.

— Ik zal de koster verwittigen, om alarm te luiden, zei Monica.

't Duurde niet lang, of de klok waarschuwde de dorpelingen, dat er onraad was.

We hebben gehoord, hoe de boeren de rovers verrasten. 't Was een vreselijk einde van de vastenavond.

Weder, na hun korte vreugde, werden de ongelukkige buitenlieden er aan herinnerd, welk dubbel onheil op hen drukte: Vooreerst de vreemde overheersing, waardoor het gezag zo verzwakt was. En dan die geduchte roverkapitein, welke deze voor hem gunstige gelegenheid gebruikte, om zijn schelmstukken te verrichten.

De molenarin lag gelukkig maar in zwijm.

Men voerde 't lijk van haar echtgenoot naar een andere kamer en bracht dan de vrouw bij kennis. Langzaam maakte men haar de vreselijke tijding bekend, waarvan ze zo ontstelde, dat ze ernstig krank werd. Doka genas spoedig van haar armwonde.

Zij vertelde het verraad van Vital en wijzigde daardoor de gedachte der geburen, die reeds meenden, dat de knecht door de rovers meegevoerd was.

Nu doorzag men de list van de schelmen. Vital en Stein waren twee rovers, welke de bende in staat stelden, zonder geweld binnen te dringen.

— Had de mulder zich maar stil gehouden! zei een werkmán, die weende over de dood van de brave Van Lierde. Maar, vervolgde hij, 't valt moeilijk voor een moedig man, zo maar kalm te moeten aanzien, dat al zijn geld geroofd wordt.

Hoe schrok de meelkoophandelaar uit Ninove bij de tijding van de gruweldaad zijns gewezen dienaars. Hij kon het niet geloven, maar moest het na de stellige verklaring der eerlijke meid en ook na de verdwijning van de jongeling wel aannemen.

Toen sloeg hij wanhopig de handen aan 't hoofd, kermende:

— Ik heb dus ook schuld aan de dood van de brave molenaar, want ik heb hem die bedrieger, die verrader bezorgd.

't Kostte veel moeite, om de man aan 't verstand te brengen, dat hij zich niets te verwijten had. Tot aan zijn dood toe bleef hij zwaarmoedig en bedrukt.

Bij de begrafenis van de molenaar bleek het duidelijk, dat deze veel vrienden telde.

De kerk was te klein om de ingetogen menigte te bevatten. Van heinde en verre waren kennissen gekomen, veel vreemden ook hielden er aan deze plechtigheid bij te wonen, want de gruwelijke moord had overal een diepe indruk verwekt.

't Gesnik der vrouwen overtrof op sommige ogenblikken de stem des priesters. En bij het graf verdrong men zich, om een laatste blik te werpen op de kist, welke het overblijfsel van de beminde dorpeling bevatte.

Ditmaal had men ernstige opzoekingen gedaan: echter zonder gevolg.

Wel is waar had men 't hol ontdekt, maar het was leeg en geen enkel spoor duidde aan, welke gasten hier genesteld geweest waren. De kroeg van Livina stond verlaten. De bende was uit de streek verdwenen.

En toen men na enkele dagen vernam, hoe er te Gent een schrikkelijke misdaad plaats gegrepen had, schreef men die toe aan dezelfde bandieten, welke ongetwijfeld in de omtrek der hoofdstad verbleven. Men had namelijk twee verminkte lijken gevonden, twee edellieden die in de late avond vermoord en geplunderd waren.

**
*

De dag na de begrafenis van Van Lierde, kwam een mulder uit 't omliggende naar de molen, om er het werk af te doen, dat voor Vastenavond nog aangenomen was. Met een zwaar gemoed betrad hij het erf: immers hij gevoelde diep medelijden met het lot van zijn stielgenoot, die steeds een eerlijk mededinget geweest was, iemand, welke ieder zijn broodje gunde.

Ook bedacht hij, dat Van Lierde's lot het zijne kon worden. Wie gevoelde zich veilig in deze vreselijke tijd?

Voor hij de molentrap besteeg zag hij eens op het voorplein rond.

— Wacht, dacht hij, ik zal de plaats eerst wat reinigen. Er zullen hier wellicht grote veranderingen plaats hebben, misschien wel de verkoping van de molen en zo er kijkers komen, moet alles er wat net uitzien. De brave makker werd toch te wreed van ons weggenomen.

De mulder zocht naar een spade en vond die niet in het schuurtje.

— Ik zal eens in de hof gaan zien, mompelde hij. Ha, ginds ligt ze. Wie weet, wat die schelmse knecht er mee uitgevoerd heeft. Wat mag die hoop stro daar doen?

Hij schopte de stapel uiteen, maar zijn voet bleef haperen; en toen hij verder onderzocht bemerkte hij een lijk!

Hij slaakte een kreet van schrik, maar herstelde zich ras.

— De politie moet verwittigd worden, zei hij bij zich zelve, uit de hof snellende. Ach, wat onderzoekt 't gerecht toch onnauwkeurig. Geen wonder dat de bandieten ongestraft roven en moorden!

Zonder aan Doka iets van zijn vondst mede te delen, ging hij de burgemeester en de veldwachter halen.

Nu haalde men een lijk, met verbrijzelde schedel te voorschijn.

— Zou de knecht toch vermoord zijn en wij de arme bloed belasterd hebben? vroeg de mulder, die Vital niet gekend had.

— Neen, neen, antwoordde het dorpshoofd, dat is het lijk van Vital niet. Ik herken dit lichaam niet.

Het lijk werd naar het dodenhuis overgebracht. Een nieuw onderzoek werd geopend.

Vele dorpelingen kwamen naar de dode zien. Een verklaarde, dat hij in het lijk een Egyptenaar herkende, een leurder, die de markten afliep.

't Was de rover, welke door Van Lierde neergeveld werd en welke de inbrekers in de hof verstopt hadden.

Schaepdrijver werd door Reepmaker uit zijn schuilplaats bevrijd. Hij genas van zijn wonde, durfde de kapitein, die hem had willen doden, niets te verwijten en nam weer dienst als vroeger. Jan De Lichte verontschuldigde zich, zeggende, dat hij Schaepdrijver, welke immers veel kans liep in de handen der boeren te geraken, het lijden van de beul wilde besparen en tevens de bende beveiligen, daar een gevangene door de pijnbank gemakkelijk tot bekentenissen gedwongen wordt.

EEN STERFBED.

De lente was aangebroken. De natuur herleefde. De bloemen verhieven hun kroontjes tussen het gras, de akkers werden bedekt met lachend groen, de bomen prijkten met een nieuwe bladerdos. De vogels zongen hun hoogste tonen en de kerfdiertjes gonsden vrolijk. Het vee dartelde in de weide, de landman, opgewekt door het schone weder en de lieve zon, begon vrolijk aan de arbeid. Overal heerste vreugde... alleen niet in het kasteel van baron Jehan de Creil.

Na het huwelijk van zijn dochter met Godfried van Meerdal, was de edelman ras achteruit gegaan. En nu lag hij op zijn uiterste.

De wolf scheen wel een lam geworden. Geen enkel ruw woord kwam nog over zijn lippen, zelfs niet in de heftigste aanvallen zijner oude kwaal. Integendeel, de baron was steeds geduldig en zacht.

Hij voelde diep berouw over zijn leven en soms gaf hij lucht aan zijn wanhoop, door zich zelf verwijtingen toe te sturen.

Martin paste hem op met alle liefde.

De edelman had niet gewild, dat men zijn dochter waarschuwde.

— Ik heb haar jeugd genoeg bedorven, laat haar nu tenminste nog genieten, zei hij dikwijls.

Och, 'k was een slechte vader; bijna stootte ik haar in de afgrond. Brave Martin, gij hebt mij gelukkig weerhouden.

Ja, de Creil had veel geleden, niet alleen lichamelijk, maar vooral innerlijk.

De pastoor van het dorp moest al zijn overredingskracht aanwenden, om de eens zo trotse edelman te overtuigen, dat er ook voor zijn boosheden vergiffenis was.

Langzamerhand werd de kranke kalmer.

Op zekere morgen riep hij Martin.

— Vriend, zo sprak hij minzaam, ik zal niet lang meer leven. Zend om mijn dochter en haar echtgenoot. Ik wil mijn kinderen nog eens zien en vergiffenis vragen voor al het leed, dat ik hun berokkende.

Enige ogenblikken later vertrok Dolf naar Brussel om de wil van zijn meester te volbrengen.

— Is Volders weer op zijn hof? vroeg de Creil aan zijn dienaar.

— Ja, edele heer.

De lezer zal zich herinneren, dat Volders de ongelukkige pachter was, waar De Lichte met IJzeren Simon een ijselijke misdaad pleeg-

de. De bestolen boer, zijn pacht niet kunnende betalen, was buitengezet, maar nu door de baron, welke zijn bedreven kwaad zoveel mogelijk wilde herstellen, weer in 't bezit zijner hoeve gekomen.

Kalm, maar toch vurig verbeidde de edelman de komst van zijn dochter.

— Haar vergiffenis, dan zal ik rustig sterven! sprak hij. Laat de priester mij een gedeelte van Gods woord voor lezen.

De geestelijke las hem de meest stichtende en vertroostende plaatsen der H. Schriftuur voor, en de kranke luisterde met de grootste aandacht.

Van tijd tot tijd klopte hij zich op de borst, mompelende:

— Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, ontferm u mijner!

Of:

Barmhartige God, schenk mij volle kwijtschelding mijner zonden!

Dan weer greep hij zijn rozenkrans en bad lang en vurig.

Traag gingen de uren voorbij.

Dikwijls vroeg de zieke, hoe laat het was. En op het antwoord, prevelde hij:

— Genadevolle Vader, sta mij toe, mijn kind nog te zien en laat mij dan rustig heengaan.

Soms vroeg hij enigszins ongeduldig:

— Zijn ze er nog niet?

— Nog een klein poosje, troostte Martin dan. Ze zullen hier spoedig zijn.

Na de middag viel de Creil in een geruste sluimer, waaruit hij even na vieren ontwaakte,

— Nog niet? vroeg hij snel.

— Ik hoor het rollen ener koets, zei Martin, naar het raam gaande. Ja, het rijtuig is daar, het nadert snel.

— God, ik dank u! murmelde de baron op blijde toon en tot zijn dienaar sprak hij: Ga mijn dochter tegemoet en breng haar onmiddellijk hier, ook haar echtgenoot. Zeg dat ik naar hun bijzijn smacht.

De wangen van de zieke kregen een lichte blos. De ogen flikkerden op.

— Dan zou ik nogmaals de troostmiddelen der kerk willen ontvangen, fluisterde hij.

— Ik zal mij tot de plechtigheid bereiden, antwoordde de priester, heengaande.

Enige ogenblikken later ging de deur open.

— Vader, vader!

— Aleida!

Een jonge schone vrouw snelde naar het leger; de lijder trachtte zich op te heffen, maar viel met een pijnlijke kreet terug in de kus-sens.

Zijn dochter omhelsde hem en tranen van droefheid, maar ook van medelijden liepen over haar wangen.

Daar lag hij, de eens zo fiere, stoere baron, Jehan de Creil, als beeld van 't broze des mensen, die niet bestand is tegen de dood, welke in kastelen zowel als in hoeven, in paleizen niet minder dan in hutten sluipt.

Eenzaam was de herfst zijns levens geweest, eenzaam zijn krankbed.

— Vader, vader! zei Aleida, op onbeschrijflijk tedere toon.

— Mijn lieveling, kom aan mijn hart! Vergiffenis voor al het leed, dat ik u heb aangedaan. O, ik ben zwaar gestraft geworden. Ik had een eerlijk leven kunnen leiden, maar ik maakte zelf mijn bestaan donker. Wroeging bereidde ik mij, die in de laatste maanden des levens mij liet zien, wat ik gemist heb. Aleida, vergeef mij, vergeef mij!

— Vader, spreek zo niet, gij zijt goed voor mij geweest.

— Neen, neen... ik was een slechte vader.

En in wanhoop sloeg hij de handen voor de ogen. Tranen drupten door zijn vingers heen en vielen op het grauwe laken. Ja, dat bed, die dekens, dat laken, de gehele kamer getuigde, dat de edelman — al was het dan ook met toewijding — toch gebrekkig verzorgd was geworden.

Aleida zag het en wee vulde haar hart.

— Vader, waarom hebt ge me niet eer verwittigd? Ik zou hier gekomen zijn, om u op te passen, u te verzorgen... ik ben te laat gekomen.

— Godfried, murmelde de kranke, schenkt gij ook vergiffenis aan een stervende, berouwvolle zondaar, die zo gaarne zijn leven vernieuwen zou.

Van Meerdal was diep ontroerd.

Hij had een hevige wrok gevoeld tegen die edelman, niet om de smadelijke belediging, welke hij bij zijn eerste bezoek ondervonden had, niet om die barse scheldwoorden... maar om hetgeen de Creil zijn dochter aangedaan had.

Nu hij de dierbare Aleida had leren kennen en in haar de grootste schat bezat, nu hij dagelijks omringd was van haar verkleefde zorgen... nu schrok hij nog, bij de gedachte, dat die engel 't schrikkelijk gevaar gelopen had, in de klauwen te vallen van een monster. En dat kon hij de onnatuurlijke vader niet vergeven.

Maar het beeld van een afgeleefde, een wanhopige grijsaard, die zich kromde onder het gevoel van diepe schuld... dat was hem nimmer voor de geest gekomen. Hij had zich zijn schoonvader steeds voorgesteld, zoals hij hem altijd gezien had, de onbuigzame, ruwe trotsaard, die alleen voor de overmacht bezwijken was. Maar nu zag hij hem zó.

— Verwijt me niets! kermde de Creil, die de gedachten van de

echtgenoot zijner dochter ried. Verwijt me niets. God alleen weet, hoe ik mijn schuld geboet heb!

— Vergeef en u zal vergeven worden! fluisterde de trouwe Martin, die dit toneel bijwoonde, de jonge man in 't oor. Oh, hij heeft zoveel geleden!

— Geen haat in 't hart bij een sterfbed, murmelde Aleida, smekend tot haar gemaal opziende.

— Gij zijt een engel, sprak Godfried ontroerd. Vader, ongelukkige vader, ik heb geen wrok meer tegen u. Aleida zal immer met de krachtigste bescherming omringd zijn. Wij zullen nimmer denken aan de vader vóór zijn ziekbed, maar aan de stervende. En, zegen ons.

Het jonge paar knielde voor het bed neer.

De Creil strekte zijn bevende handen over hen uit.

— Leeft gelukkig met elkander, doet veel goed, ook ter wille van uw ongelukkige vader, ook om mijn ziel van de schuldenlast te bevrijden. Blijft elkander beminnen. God zal u zegenen, ik durf niet, ik ben niet waardig...

De aandoening belette hem voort te gaan.

Ja, het berouw was oprecht hier. De Engelen in de Hemel moesten zich verblijden!

Een bel rinkelde.

— De priester is daar..., zei Martin zacht. De baron begeert de troostmiddelen der kerk.

De oude dienaar knielde op de vloer.

De priester trad binnen met het H. Sacrament.

Dan stonden de aanwezigen op en verlieten de kamer.

Een glimlach speelde om zijn lippen.

— Ik ben gelukkig, murmelde hij stil..., Godfried, mijn uiterste wil ligt in de lade van gindse kas.

Een kwartier later lag de Creil rustig op zijn leger.

De dood van de Creil was berouwvol.

Hij had ieder, ook zijn nederigste bediende, vergiffenis gevraagd. Nu stonden alle slotbewoners daar, diep ontroerd, getroffen door de ootmoed van de man, die ze geheel anders gekend en zo gevreesd hadden.

Aleida legde haar gelaat tegen dat van haar vader.

De priester las met slepende stem de gebeden der stervenden.

— Martin... fluisterde de lijder.

Zijn dochter wenkte de dienaar.

— Laat de klok der kapel even luiden, opdat de omwonenden weten, dat ik vol hoop op de barmhartige Vader heenga...

Enige ogenblikken later klonk plechtig de bronzen stem.

De baron sloot de ogen en de doodstrijd begon. Aleida hield zijn hand in de hare. Zo ging hij kalm heen.

— God heeft zijn ziel in genade ontvangen, zei de priester stil.

Weer klepte de klok, nu verkondigende, dat baron de Creil de geest gegeven had.

O, daar buiten werd menig ruw woord gesproken over de kasteelheer, menige uitdrukking, die niet geschikt was voor 't oor van de naastbestaanden des doden... maar op 't gelaat van de overledene lag een trek van vrede.

Een uur later lag de gestorvene op een praalbed.

De brave Martin had zijn best gedaan... maar kon toch de armoede niet verbergen; deze sprak te duidelijk uit het verschoten doek, 't bont geworden krip.

Godfried zag het en gaf enige bevelen.

Twee bedienden reisden naar Aalst en kwamen met grote pakken terug.

De grote zaal van 't kasteel werd in een rouwkapel herschapen, de naam Jehan de Creil waardig.

De volgende dag werd de baron naar dat vertrek overgebracht.

Vier dagen later werd hij begraven. Vele edellieden en voorname burgers waren voor deze plechtigheid overgekomen.

Godfried van Meerdal leidde de rouw.

Men bezag nieuwsgierig de schoonzoon van wie zulke zonderlinge verhalen de ronde deden.

Godfried behield een gepaste houding. Op zijn gelaat las men geen enkele aandoening. Maar thuis, bij zijn echtgenote, was alle stijfheid verdwenen en met zoete woorden, poogde hij de bedroefde te vertroosten.

Volgens de uiterste wil was het kasteel met de omliggende goederen het eigendom van het jonge paar.

Het weinige, dat hij aan geld bezat, werd gedeeltelijk aan de bedienden, gedeeltelijk aan liefdadige instellingen vermaakt.

Baru had zijn bloedgoud reeds lang terug ontvangen.

— We zullen ons hier vestigen, sprak Godfried, na de nodige herstellingen gedaan te hebben.

— Dank u! murmelde Aleida, met een blik vol dankbaarheid tot haar echtgenoot opziende. Ja, laten wij hier rustig samen leven.

EEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN OUD BEKENDE.

Het zou een vervelend werk worden, moesten wij alle misdaden van Jan De Lichte hier opsommen. Wij kunnen zeer geschikt enige tijd onbeschreven laten en willen dan de lotgevallen der roverbende verhalen vanaf de laatste maanden des jaars 1747 totdat de gerechtigheid vervuld werd.

't Was een Novemberavond, toen twee mannen smel over de baan van Gent naar Deinze stapten.

— Ik ben de adem haast af, Simon, zei de een, even stilstaande. Ge draaft als een jong paard.

— Te zoeter zal de rust zijn, Brandijzer, antwoordde de ander. We moeten zorgen op tijd te wezen.

— Al goed en wel! Maar waarom bleeft ge ook zo lang plakken in «De Engel»?

— Omdat het uithangbord de waarheid zegt.

— Ha, ge zijt verliefd op de herbergdochter!

— Verliefd, dat is zo een aardig woord, hernam Simon.

— Ja, dat zeggen alle verliefden, maar ondertussen!

Ge zit zo dikwijls te dromen en te mijmeren, nu weet ik waarom. Ha, IJzeren Simon heeft zijn hart laten stelen door de koningin van «De Engel»! Pas maar op, dat haar vader te weten komt wie gij zijt, en ge vliegt met uw benen omhoog op de straat.

— Geen zotternij, Brandijzer!

— Neen, laten wij ernstig spreken.

— Maar gij zijt een spotvogel.

— En gij een dwaas.

— Een dwaas, ik?

— Ja, maar zeg eerst, wat u op 't hart ligt, dan zal ik u bewijzen, dat ge een dwaas zijt.

— Ik heb een plan.

— Welk?

— Ik kan u vertrouwen?

— Ik bewaar de geheimen als een graf.

— Ik zou er tegen niemand over spreken, ware 't niet, dat ik hulp nodig had.

— O, ik zou toch raden, wat u bezig houdt, zei Brandijzer lachend.

— Onmogelijk!

— Welnu, luister, ik zal u vertellen, wat ge doen wilt. IJzeren Simon, de rover, de baanstroper is verliefd op een deerne, die hij tot zijn vrouw wil maken.

— Ga verder!

— En die hij daarom schaken wil. Zijn vriend Brandijzer moet hem helpen. Hei, kan ik in uw hart lezen, ja of neen?

— Welnu, ik wil de waarheid niet verbergen. Wat ge zegt is inderdaad mijn plan. En, Brandijzer, als op een goede vriend reken ik op u, om mij bij te staan.

— Dat kunt ge begrijpen!

— Ge weigert me uw hulp?

— Wis en waarachtig!

— En waarom?

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 20

EERSTE JAARGANG

16 FEBRUARI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

Een vreemdeling met langen baard trad binnen (Blz. 132).

— Te beter! mompelde Brandijzer. We hebben het tegenwoordig niet druk.

— Bijlange niet! beaamde zijn kameraad.

— Maar hernam de andere roover, ge zoudt ons ondertusschen wel eens wat van de politiek kunnen vertellen.

— Doen de mannen van Jan De Lichte aan politiek? vroeg de zonderlinge vreemdeling spottend.

— Zoo een weinig, antwoordde Simon.

— Als 't ons past, voegde zijn maat er bij.

— Welnu, wat wilt ge weten. Of keizerin Maria-Theresia vordert in haar strijd voor den troon?

— Dat kan ons niet schelen! Maar hoe stellen de Franschen het? De oorlog is toch nog niet uit, hoop ik! Zoolang de legers het druk hebben met krijgvoeren, laten ze ons gerust.

— Ha, 't is dat wat ge wilt weten. Nu de Franschen behalen vele overwinningen. Ze hebben pas Bergen-op-Zoom veroverd.

— Is dat ver van hier? vroeg Simon.

— In Holland.

— Ha, dan zijn ze toch uit de buurt.

— Nu trekken ze op Maastricht af.

— Oef, dat is naderbij!

— Toch niet. Bergen-op-Zoom ligt eigenlijk in Noord-Brabant, een eind beneden Antwerpen. Maar eens Maastricht in hun bezit, zal de vrede spoedig geteekend zijn. Dan komen de legers terug.

— En dan krijgen wij het benauwd! zei Simon min of meer angstig.

— Och, we moeten maar zien voor den tijd een goed spaarpotje te hebben en maken ons, als 't gevaar naakt, uit de voeten. De wereld is groot genoeg, meende Brandijzer.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489